

Arrest

nr. 177 062 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat V. HENRION en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soenniet afkomstig uit Bagdad en bent u in het bezit van de Iraakse nationaliteit. In 1989 huwde u met M. S. H. E. M. (...), een sjiitische Arabier. Samen kregen jullie vier kinderen. Uw echtgenoot was werkzaam als militair in Al Tadj. Na uw huwelijk verhuisde u van de Al Bayaa wijk naar de Al Dora wijk. Na de val van Saddam, in 2003, diende uw echtgenoot zijn werk als militair te stoppen. Vanaf dan werkte hij als koetswerkhersteller. In 2006 ontvingen jullie een dreigbrief, ondertekend door Al Zarqawi, de Iraakse leider van de terreurorganisatie Al Qaeda. Hierin stond dat

jullie als sjiïeten afvalligen waren en dat jullie de wijk dienden te verlaten. Uw oom vond voor jullie een appartement in de wijk Al Bayaa en na enkele dagen verhuisden jullie naar daar. In 2007 ging uw echtgenoot terug aan de slag als militair. Op 2 augustus 2015, omstreeks één uur 's nachts, werden u en uw echtgenoot opgeschrokken door plotseling geschop op de deur. Vier gewapende en gemaskerde mannen vielen binnen en kwamen direct naar jullie slaapkamer. Uw echtgenoot werd meegesleurd naar het salon. Toen u uw jongste dochter hoorde wenen ging u ook naar het salon. U en uw kinderen werden tegen de muur van het balkon geduwd. Uw dochter A. D. M. S. (...) ((...)) werd door twee mannen meegenomen naar de slaapkamer waar zij verkracht werd. De mannen vertrokken en uw echtgenoot werd meegenomen. U en uw kinderen werden aangemaand stil te zijn want anders zouden ze jullie vermoorden. Zodra de mannen buiten waren, liep u naar de slaapkamer waar u uw dochter, D. (...) al wenend op een bebloed bed aantrof. U gaf uw dochter meteen een zwarte mantel die ze kon aantrekken zodat niemand zou merken wat er gebeurd was. Hierna belde u meteen uw burens, A. (...) en O. M. (...). Zij kwamen langs en u vertelde hen enkel over de ontvoering van uw echtgenoot. U vroeg hen jullie naar uw zus in Dora te brengen en verzamelde alle geld, goud en papieren die jullie nodig hadden. Onderweg naar uw zus belde u haar om te zeggen dat jullie er aan kwamen. Bij uw zus aangekomen vertelde u haar alles wat er gebeurd was. De tweede dag na het incident kon u niet goed ademen en bracht uw zus u naar het ziekenhuis waar er onderzoeken op uw hart werden uitgevoerd. Dezelfde dag nog verliet u het ziekenhuis. De derde dag keerde u naar uw werk terug en vroeg u verlof aan voor onbepaalde duur. Twee dagen na uw ziekenhuisopname probeerde u, samen met uw zus, uw juwelen te verkopen in Dora. Aangezien u hiervoor een te lage prijs kreeg heeft uw zus ze de volgende dag verkocht in Al- Bayaa. Daarna sprak u met uw neef, de zoon van een andere zus, af in de wijk Karrada, waar u hem geld overhandigde om vliegtickets te boeken. Hij mocht Dora niet binnen omdat hij sjiïet is. Twee dagen later belde hij u op en spraken jullie opnieuw af in Karrada waar hij u de tickets overhandigde. Ongeveer een week later vertrokken jullie uit Bagdad. Op 15 augustus 2015 vertrok u, samen met uw drie kinderen met het vliegtuig vanuit Bagdad, Irak naar Turkije. Vanuit Turkije reisden jullie via Griekenland naar België waar u op 2 september 2015, samen met uw meerderjarige dochter D. (...), een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 25 april 2012; de identiteitskaarten van uw dochter Z. (...) en uw zoon A. (...), beiden uitgereikt op 30 maart 2010; een (onleesbare) kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot; uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 28 januari 2007; de nationaliteitsbewijzen van uw dochter Z. (...) en uw zoon A. (...), uitgereikt op respectievelijk 22 februari 2010 en 27 januari 2007; een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot, uitgereikt op 1 september 2009; een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uitgereikt op 3 april 2010; een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenoot, uitgereikt op 7 april 2010; uw kieskaart; kopieën van woonstkaarten van Al Bayaa en Dora, beiden op naam van uw echtgenoot; kopieën van uw werkbades bij het ministerie van Industrie; kopieën van de werkbades van uw echtgenoot bij het Ministerie van Defensie; een kopie van een dreigbrief die u in 2006 heeft ontvangen van Al Zarqawi; een kopie van een Iraaks medisch attest d.d. 4 augustus 2015 waaruit blijkt dat u een echocardiografie heeft ondergaan; de resultaten van een echografie van uw dochter Z. (...) d.d. 5 augustus 2015; een aantal kopieën van foto's van uw echtgenoot; een kopie van de overlijdensakte van uw vader d.d. 6/08/2008 waaruit blijkt dat uw vader overleden is aan een hartstilstand en kanker; een kopie van een attest van het Ministerie van Migratie en Ontheemden waaruit blijkt dat u en uw gezin behoren tot de verdreven gezinnen uit de streek Al Dora naar Al Bayaa, een kopie van een rantsoenkaart op naam van uw echtgenoot d.d. 30 september 2013; een kopie van een residentiekaart op naam van uw echtgenoot d.d. 8 december 2013 en een kopie van een volmacht die uw echtgenoot u in 2006 heeft gegeven om financiële zaken te regelen.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen een aantal tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw dochter, D. A. (...) ((...)) op het Commissariaat-Generaal (CGVS), waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig ondermijnd wordt. Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop de inval bij jullie thuis plaatsvond. Aanvankelijk verklaarde u op het CGVS dat u wakker werd van hard geschop op de deur. De deur werd ingeduwd waarop uw echtgenoot richting de deur ging (CGVS 08/02/2016, p. 17-19). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de deur werd ingetrapt en de invallers direct naar jullie slaapkamer kwamen, waar u en uw echtgenoot op het bed zaten. Uw echtgenoot werd aangemaand om op te staan waarop hij meegesleurd werd naar het salon (CGVS 03/03/2016, p. 10-12). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid betreffende de manier van binnenvallen ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen

en bleef u bij uw laatste verklaring (CGVS 03/03/2016, p. 20). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan niet als afdoende uitleg worden beschouwd voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien verklaarde uw dochter op het CGVS nog een ander verloop van de inval. Zo verklaarde zij tijdens haar eerste gehoor voor het CGVS, dat er hard op de deur werd geklopt, dat jullie allemaal samen naar de deur gingen om ze open te doen, waarop de invallers jullie binnen in de woning duwden (CGVS D. (...) 25/01/2016, p.18). Tijdens haar tweede en derde gehoor verklaarde uw dochter dan weer dat ze diep aan het slapen was tijdens de inval en dat ze wakker werd van het lawaai van de deur die kapot gemaakt werd en van het lawaai van u en uw echtgenoot. Op het moment dat zij wakker werd, waren, volgens uw dochter, zowel u als uw echtgenoot, als de invallers, reeds aanwezig in het salon (CGVS D. (...), 08/02/2016, p. 4-5; CGVS D. (...) 03/03/2016 p. 3-4). Toen zij, tijdens haar tweede gehoor, geconfronteerd werd met deze ernstige tegenstrijdigheid, ontkende zij louter de verklaringen afgelegd tijdens haar eerste gehoor (CGVS D. (...) 08/02/2016 p. 9). Zoals reeds eerder vermeld is een louter ontkennen van eerdere verklaringen geen afdoende uitleg.

Ook omtrent de bezigheden van uw kinderen (de broer en zus van uw dochter) tijdens de inval legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS dat u direct na de inval, vanuit de slaapkamer naar de salon ging, omdat uw jongste dochter begon te wenen. U zag dat uw twee dochters wakker waren. Uw zoon, die nog lag te slapen maakte u wakker (CGVS 08/02/2016, p. 11). Uw dochter daarentegen verklaarde aanvankelijk dat u, haar broer en zus bedreigd werden (CGVS D. (...) 25/01/2016 p. 18) en dat zij tijdens de inval aan de zijkant van de salon stonden (CGVS D. (...) 08/02/2016 p. 4). Tijdens haar laatste gehoor echter verklaarde uw dochter plots dat haar zus en broer doorheen het ganse incident hebben geslapen en dat u ze pas wakker heeft gemaakt nadat de invallers waren vertrokken (CGVS D. (...) 03/03/2016 p. 4). Na confrontatie ontkende zij wederom haar eerder afgelegde verklaringen (CGVS D. (...) 03/03/2016 p. 4).

Bovendien zijn er ook tegenstrijdigheden te vinden in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw dochter op het CGVS over wat betreft het tijdstip van de acties die u heeft ondernomen na de inval. U verklaarde dat u uw zus opbelde vanuit de auto toen u onderweg was naar haar (CGVS 08/02/2016, p. 20 en CGVS 03/03/2016, p. 15). Uw dochter verklaarde aanvankelijk tot tweemaal toe dat u uw zus van thuis uit opbelde (CGVS D. (...) 25/01/2016, p. 19 en CGVS D. (...) 08/02/2016, p. 10). Pas tijdens haar derde gehoor voor het CGVS wijzigde zij plots haar verklaringen en verklaarde zij, net als u, dat u uw zus opbelde vanuit de auto (CGVS D. (...) 03/03/2016, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen verklaarde zij plots dat ze niet weet of u van thuis uit heeft gebeld maar dat u zeker vanuit de auto heeft gebeld (CGVS D. (...) 03/03/2016 p. 5). Deze verklaring wijst erop dat zij, na jullie tweede gehoor, na overleg met u, haar verklaringen heeft bijgesteld.

Daarenboven is het opvallend dat, niettegenstaande u beweerde ten tijde van uw verblijf bij uw zus van 2 augustus 2015 tot ongeveer 15 augustus 2015, in de Al Dora wijk, enkel uw reis te hebben geregeld en naar het ziekenhuis te zijn gegaan omwille van problemen met uw hart en ademhaling, u een echografie van uw dochttertje, afgenomen in de Al Bayaa wijk – meer bepaald de wijk waar u woonde - op 5 augustus 2015, met name de periode dat u bij uw zus verbleef, neerlegde. Hiermee geconfronteerd repliceerde u enkel dat dit niet mogelijk is (CGVS 08/02/2016, p. 22).

Tenslotte dient ook opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u bijzonder weinig pogingen heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw echtgenoot en/of zijn ontvoering/verdwijning. Niettegenstaande u vanuit Irak uw schoonfamilie heeft ingelicht over de ontvoering van uw echtgenoot en u hen een aantal dagen later nog één keer heeft gecontacteerd om meer informatie te bekomen, heeft u nauwelijks nog enige andere poging ondernomen om uw echtgenoot terug te vinden (CGVS 08/02/2016, p.12). Niet alleen dienden noch u, noch uw schoonbroer klacht in bij de politie, jullie lieten ook na de collega's/werkplaats van uw echtgenoot te contacteren. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat ze bij het leger geen telefoonnummer hebben (CGVS 03/03/2016 p. 18) houdt geen steek. Pas nadat u er tijdens uw eerste gehoor op gewezen werd dat u ook het rode kruis en/of de halve maan kon contacteren zou u zich bij een zekere O. (...) van het Rode Kruis geïnformeerd hebben maar deze zou gezegd hebben dat hij niets kan doen. U legde hiervan echter geen enkel begin van bewijs neer. Gevraagd of er nog andere pogingen ondernomen werden om meer te weten te komen omtrent de verdwijning van uw echtgenoot repliceerde u enkel dat u geen andere oplossingen kent (CGVS 03/03/2016 p. 19). Redelijkerwijze kan er nochtans worden verwacht dat indien uw echtgenoot daadwerkelijk zou verdwenen zijn, u enige inspanning zou doen om deze terug te vinden en/ of meer informatie te verkrijgen. Dat u naliet u te informeren aangaande de ontvoering/verdwijning van uw echtgenoot getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor deze voorgehouden problemen en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen die u en uw gezin zouden hebben gekend in 2006 i.c de dreigbrief die jullie zouden gekregen hebben van Al Zarqawi met als gevolg jullie verdrijving uit de wijk Al Dora, dient te worden opgemerkt dat deze feiten thans niet meer actueel zijn. U verklaarde dat jullie, nadat u de dreigbrief, die niet specifiek aan jullie gericht was, ontvingen, verhuisden van Al Dora naar Al

Bayaa (CGVS 29/02/2016, p. 2, 4). In Al Bayaa zouden jullie niet meer bedreigd zijn geweest noch andere problemen hebben gekend tot het door u aangehaalde incident op 2 augustus 2015 (CGVS 29/02/2016, p. 7), waar zoals hierboven gebleken, geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw kieskaart, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw kinderen, net als de kopieën van de identiteitskaart, nationaliteitskaart, rantsoenkaart, woonst- en residentiekaarten en eerste pagina van het paspoort van uw echtgenoot tonen de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden aan. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist. De kopieën van uw werkbades en de werkbades en foto's van uw echtgenoot bevestigen enkel jullie - niet betwiste - werkzaamheden. De overlijdensakte op naam van uw vader toont aan dat hij overleden is maar dit heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. De kopie van de volmacht toont aan dat uw echtgenoot u in 2006 een volmacht heeft gegeven om financiële zaken te regelen, niets meer. De kopie van de dreigbrief en de kopie van het attest van het Ministerie van Migratie en Ontheemden tonen aan dat jullie in 2006 verdreven zijn uit Al Dora maar kan bovenstaande vaststellingen omtrent het feit dat dit geen deel meer uitmaakt van jullie actuele vrees niet wijzigen. Het medisch attest gedateerd op 4 augustus 2015 toont enkel en alleen aan dat u hartproblemen heeft en die dag een echocardiografie heeft ondergaan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in

Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd.

De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de dochter van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiit afkomstig uit Bagdad en bent u in het bezit van de Iraakse nationaliteit. Op 2 augustus 2015, omstreeks één uur 's nachts lagen u, uw broer en zus te slapen in de salon, terwijl uw ouders aan het slapen waren in de slaapkamer. Plots werd u wakker door het lawaai van een deur die kapot werd gemaakt. Toen u uw ogen opendeed zag u uw ouders en vier gewapende en gemaskerde mannen in de salon staan. Uw broer en uw zus sliepen doorheen het tumult. Uw vader werd tegen de deur en uw moeder tegen de muur gezet. Eén van de mannen zei tegen uw vader dat ze u zouden apart nemen om een paar vragen te stellen. U werd door twee van hen meegenomen naar uw slaapkamer waar u door hen werd verkracht. Daarna vertrokken ze en namen uw vader met hen mee. Uw moeder R. M. N. J. (...) (O.V. (...)) kwam onmiddellijk naar de slaapkamer en zag u wenend op het

bed liggen. Zij wist meteen wat er gebeurd was. Hierop besloot uw moeder om het huis onmiddellijk te verlaten. Ze belde naar jullie burens A. (...) en O. M. (...), die naar jullie tante in Dora brachten. Uw moeder belde onderweg naar uw tante om haar te verwittigen van jullie komst. Gedurende 13 dagen bleef u binnen bij u tante. Daarna vertrok u, samen met uw moeder, zus en broer met het vliegtuig op 15 augustus 2015 vanuit Bagdad, Irak naar Turkije. Vanuit Turkije reisden jullie via Griekenland naar België waar u op 2 september 2015, samen met uw moeder J. (...) een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 9 september 2012, uitgereikt op 9 september 2012, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 27 januari 2007, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uitgereikt op 3 april 2015, uw kieskaart en een Belgisch medisch attest van een gynaecologisch onderzoek d.d. 14 januari 2016.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw moeder R. M. N. J. (...) werden uiteengezet. In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen een aantal tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw dochter, D. A. (...) ((...)) op het Commissariaat-Generaal (CGVS), waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag ernstig ondermijnd wordt. Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop de inval bij jullie thuis plaatsvond. Aanvankelijk verklaarde u op het CGVS dat u wakker werd van hard geschop op de deur. De deur werd ingedrukt waarop uw echtgenoot richting de deur ging (CGVS 08/02/2016, p. 17-19). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de deur werd ingetrapt en de invallers direct naar jullie slaapkamer kwamen, waar u en uw echtgenoot op het bed zaten. Uw echtgenoot werd aangemaand om op te staan waarop hij meegesleurd werd naar het salon (CGVS 03/03/2016, p. 10-12). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid betreffende de manier van binnenvallen ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen en bleef u bij uw laatste verklaring (CGVS 03/03/2016, p. 20). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan niet als afdoende uitleg worden beschouwd voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien verklaarde uw dochter op het CGVS nog een ander verloop van de inval. Zo verklaarde zij tijdens haar eerste gehoor voor het CGVS, dat er hard op de deur werd geklopt, dat jullie allemaal samen naar de deur gingen om ze open te doen, waarop de invallers jullie binnen in de woning duwden (CGVS D. (...) 25/01/2016, p.18). Tijdens haar tweede en derde gehoor verklaarde uw dochter dan weer dat ze diep aan het slapen was tijdens de inval en dat ze wakker werd van het lawaai van de deur die kapot gemaakt werd en van het lawaai van u en uw echtgenoot. Op het moment dat zij wakker werd, waren, volgens uw dochter, zowel u als uw echtgenoot, als de invallers, reeds aanwezig in het salon (CGVS D. (...), 08/02/2016, p. 4-5; CGVS D. (...) 03/03/2016 p. 3-4). Toen zij, tijdens haar tweede gehoor, geconfronteerd werd met deze ernstige tegenstrijdigheid, ontkende zij louter de verklaringen afgelegd tijdens haar eerste gehoor (CGVS D. (...) 08/02/2016 p. 9). Zoals reeds eerder vermeld is een louter ontkennen van eerdere verklaringen geen afdoende uitleg. Ook omtrent de bezigheden van uw kinderen (de broer en zussen van uw dochter) tijdens de inval legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS dat u direct na de inval, vanuit de slaapkamer naar de salon ging, omdat uw jongste dochter begon te wenen. U zag dat uw twee dochters wakker waren. Uw zoon, die nog lag te slapen maakte u wakker (CGVS 08/02/2016, p. 11). Uw dochter daarentegen verklaarde aanvankelijk dat u, haar broer en zus bedreigd werden (CGVS D. (...) 25/01/2016 p. 18) en dat zij tijdens de inval aan de zijkant van de salon stonden (CGVS D. (...) 08/02/2016 p. 4). Tijdens haar laatste gehoor echter verklaarde uw dochter plots dat haar zus en broer doorheen het ganse incident hebben geslapen en dat u ze pas wakker heeft gemaakt nadat de invallers waren vertrokken (CGVS D. (...) 03/03/2016 p. 4). Na confrontatie ontkende zij wederom haar eerder afgelegde verklaringen (CGVS D. (...) 03/03/2016 p. 4).

Bovendien zijn er ook tegenstrijdigheden te vinden in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw dochter op het CGVS over wat betreft het tijdstip van de acties die u heeft ondernomen na de inval. U verklaarde dat u uw zus opbelde vanuit de auto toen u onderweg was naar haar (CGVS 08/02/2016, p. 20 en CGVS 03/03/2016, p. 15). Uw dochter verklaarde aanvankelijk tot tweemaal toe dat u uw zus van thuis uit opbelde (CGVS D. (...) 25/01/2016, p. 19 en CGVS D. (...) 08/02/2016, p. 10). Pas tijdens haar derde gehoor voor het CGVS wijzigde zij plots haar verklaringen en verklaarde zij, net als u, dat u uw

zus opbelde vanuit de auto (CGVS D. (...) 03/03/2016, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen verklaarde zij plots dat ze niet weet of u van thuis uit heeft gebeld maar dat u zeker vanuit de auto heeft gebeld (CGVS D. (...) 03/03/2016 p. 5). Deze verklaring wijst erop dat zij, na jullie tweede gehoor, na overleg met u, haar verklaringen heeft bijgesteld.

Daarenboven is het opvallend dat, niettegenstaande u beweerde ten tijde van uw verblijf bij uw zus van 2 augustus 2015 tot ongeveer 15 augustus 2015, in de Al Dora wijk, enkel uw reis te hebben geregeld en naar het ziekenhuis te zijn gegaan omwille van problemen met uw hart en ademhaling, u een echografie van uw dochtertje, afgenomen in de Al Bayaa wijk – meer bepaald de wijk waar u woonde - op 5 augustus 2015, met name de periode dat u bij uw zus verbleef, neerlegde. Hiermee geconfronteerd repliceerde u enkel dat dit niet mogelijk is (CGVS 08/02/2016, p. 22).

Tenslotte dient ook opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u bijzonder weinig pogingen heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw echtgenoot en/of zijn ontvoering/verdwijning. Niettegenstaande u vanuit Irak uw schoonfamilie heeft ingelicht over de ontvoering van uw echtgenoot en u hen een aantal dagen later nog één keer heeft gecontacteerd om meer informatie te bekomen, heeft u nauwelijks nog enige andere poging ondernomen om uw echtgenoot terug te vinden (CGVS 08/02/2016, p. 12). Niet alleen dienden noch u, noch uw schoonbroer klacht in bij de politie, jullie lieten ook na de collega's/werkplaats van uw echtgenoot te contacteren. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat ze bij het leger geen telefoonnummer hebben (CGVS 03/03/2016 p. 18) houdt geen steek. Pas nadat u er tijdens uw eerste gehoor op gewezen werd dat u ook het rode kruis en/of de halve maan kon contacteren zou u zich bij een zekere O. (...) van het Rode Kruis geïnformeerd hebben maar deze zou gezegd hebben dat hij niets kan doen. U legde hiervan echter geen enkel begin van bewijs neer. Gevraagd of er nog andere pogingen ondernomen werden om meer te weten te komen omtrent de verdwijning van uw echtgenoot repliceerde u enkel dat u geen andere oplossingen kent (CGVS 03/03/2016 p. 19). Redelijkerwijze kan er nochtans worden verwacht dat indien uw echtgenoot daadwerkelijk zou verdwenen zijn, u enige inspanning zou doen om deze terug te vinden en/ of meer informatie te verkrijgen. Dat u naliet u te informeren aangaande de ontvoering/verdwijning van uw echtgenoot getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor deze voorgehouden problemen en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen die u en uw gezin zouden hebben gekend in 2006 i.c de dreigbrief die jullie zouden gekregen hebben van Al Zarqawi met als gevolg jullie verdrijving uit de wijk Al Dora, dient te worden opgemerkt dat deze feiten thans niet meer actueel zijn. U verklaarde dat jullie, nadat u de dreigbrief, die niet specifiek aan jullie gericht was, ontvingen, verhuisden van Al Dora naar Al Bayaa (CGVS 29/02/2016, p. 2, 4). In Al Bayaa zouden jullie niet meer bedreigd zijn geweest noch andere problemen hebben gekend tot het door u aangehaalde incident op 2 augustus 2015 (CGVS 29/02/2016, p. 7), waar zoals hierboven gebleken, geen enkel geloof aan kan worden gehecht. De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw kieskaart, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw kinderen, net als de kopieën van de identiteitskaart, nationaliteitskaart, rantsoenkaart, woonst- en residentiekaarten en eerste pagina van het paspoort van uw echtgenoot tonen de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden aan. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist. De kopieën van uw werkbades en de werkbades en foto's van uw echtgenoot bevestigen enkel jullie - niet betwiste - werkzaamheden. De overlijdensakte op naam van uw vader toont aan dat hij overleden is maar dit heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. De kopie van de volmacht toont aan dat uw echtgenoot u in 2006 een volmacht heeft gegeven om financiële zaken te regelen, niets meer. De kopie van de dreigbrief en de kopie van het attest van het Ministerie van Migratie en Ontheemden tonen aan dat jullie in 2006 verdreven zijn uit Al Dora maar kan bovenstaande vaststellingen omtrent het feit dat dit geen deel meer uitmaakt van jullie actuele vrees niet wijzigen. Het medisch attest gedateerd op 4 augustus 2015 toont enkel en alleen aan dat u hartproblemen heeft en die dag een echocardiografie heeft ondergaan.“

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, stemkaart en de kopie van de voorpagina van uw paspoort bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. Het medische attest dat u indiende bewijst dat u een gynaecologisch onderzoek heeft ondergaan, maar vertellen niets over een eventuele verkrachting.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's

nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd.

De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepende partijen zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen "48/3 tot 48/7, en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van "het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging" en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich

tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over het verloop van de inval op 2 augustus 2015, betogen verzoekende partijen vooreerst dat rekening gehouden moet worden met de psychologische toestand van tweede verzoekende partij, die immers sinds dit incident zwaar getraumatiseerd is en het zeer moeilijk heeft om over deze gebeurtenissen te praten. Verder zetten zij in hun verzoekschrift uiteen hoe de inval verlopen is. Ten slotte bevestigt eerste verzoekende partij nog dat haar dochter Z. een medisch onderzoek ondergaan heeft in hun wijk van herkomst. Zij waren toen op bezoek bij haar ouders en hebben daar dit medisch onderzoek gedaan.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat door verzoekende partijen tijdens hun gehoren geen enkele melding gemaakt werd van het feit dat de psychische gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij haar ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Bovendien tonen verzoekende partijen niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aan dat deze beweerde traumatische ervaring tweede verzoekende partij niet in staat zou stellen om accurate verklaringen af te leggen. Er kan worden aangenomen dat de nachtelijke inval in hun huis door vier gewapende en gemaskerde mannen op 2 augustus 2015 en de hierop volgende gebeurtenissen dergelijke ingrijpende gebeurtenissen betreffen dat verwacht mag worden dat deze in het geheugen van verzoekende partijen gegrift staan en zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kunnen afleggen. De talrijke en flagrante tegenstrijdigheden, die niet verklaard kunnen worden door het traumatische karakter van de inval, doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift uiteenzetten hoe de inval verlopen is, wijst de Raad erop dat de loutere herhaling van één versie van de tegenstrijdig bevonden verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Verder meent de Raad dat de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas tevens ondermijnd wordt door de door verzoekende partijen neergelegde echografie van de dochter van eerste verzoekende partij (Z.). Immers blijkt hieruit dat deze echografie werd afgenomen in de Al Bayaa wijk,

de wijk waar zij woonden, op 5 augustus 2015. Nochtans beweerde eerste verzoekende partij dat zij van 2 augustus 2015 tot ongeveer 15 augustus 2015 in de Al Dora wijk bij haar zus verbleef en dat zij toen enkel haar reis had geregeld en naar het ziekenhuis was gegaan omwille van problemen met haar hart en ademhaling. Hiermee geconfronteerd tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, repliceerde eerste verzoekende partij louter dat dit niet mogelijk is (administratief dossier moeder, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 08/02/2016, p. 22). De *post-factum* verklaring in het verzoekschrift dat zij toen op bezoek waren bij de ouders van eerste verzoekende partij en dat ze daar dit medisch onderzoek hebben laten doen, kan dan ook allerminst overtuigen.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij bijzonder weinig pogingen heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over haar echtgenoot en/of zijn ontvoering/verdwijning, wijzen verzoekende partijen erop dat zij hun land van herkomst op een zeer korte termijn hebben moeten verlaten. Eerste verzoekende partij heeft haar schoonbroer gecontacteerd, doch had deze geen informatie over de situatie van haar echtgenoot. Voorts kan van haar niet verwacht worden dat zij de politie zou contacteren, daar dit onveilig is gelet op de connecties van de militie met de politie. Eerste verzoekende partij merkt verder op dat zij zelf het leger niet heeft gecontacteerd, maar dat haar schoonbroer dit wel heeft gedaan. Verzoekende partijen benadrukken ten slotte dat het bijzonder moeilijk is om vanuit België hierover informatie te vergaren.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat indien de echtgenoot van eerste verzoekende partij daadwerkelijk verdwenen zou zijn, van eerste verzoekende partij verwacht kan worden dat zij ernstige inspanningen zou doen om deze terug te vinden en/of meer informatie te verkrijgen. Eerste verzoekende partij ondernam evenwel nauwelijks pogingen hiertoe. Zij lichtte haar schoonfamilie vanuit Irak in over de ontvoering van haar echtgenoot en contacteerde hen een aantal dagen later nog één keer om meer informatie te bekomen, doch heeft zij verder nauwelijks nog enige andere poging ondernomen om haar echtgenoot terug te vinden. Voor zover het argument van verzoekende partijen aanvaard kan worden dat niet verwacht kan worden dat eerste verzoekende partij beroep zou hebben gedaan op de politie, stelt de Raad evenwel tevens vast dat eerste verzoekende partij/haar schoonfamilie zelfs nalieten de collega's/werkplaats van de echtgenoot van eerste verzoekende partij te contacteren (administratief dossier moeder, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 03/03/2016, p. 18). Overigens beweerde eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal nog dat zij het leger niet konden contacteren (administratief dossier moeder, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 03/03/2016, p. 18), terwijl zij in haar verzoekschrift plots aangeeft dat haar schoonbroer het leger zou hebben gecontacteerd. Deze bewering, die verzoekende partijen trouwens op geen enkele manier staven, kan dan ook niet overtuigen. Verder werd er in de bestreden beslissingen door verwerende partij nog op gewezen dat eerste verzoekende partij, pas nadat zij er tijdens haar eerste gehoor op gewezen werd dat zij ook het Rode Kruis en/of de halve maan kon contacteren, zich bij een zekere O. van het Rode Kruis geïnformeerd zou hebben maar deze zou gezegd hebben dat hij niets kan doen. Echter werd door eerste verzoekende partij hiervan geen enkel begin van bewijs neergelegd. Gevraagd of er nog andere pogingen ondernomen werden om meer te weten te komen omtrent de verdwijning van haar echtgenoot, repliceerde eerste verzoekende partij enkel dat zij geen andere oplossingen kent. Hoewel het wellicht niet eenvoudig is om hierover informatie te bekomen, kan, indien haar echtgenoot daadwerkelijk verdwenen zou zijn, evenwel van eerste verzoekende partij verwacht worden dat zij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om haar echtgenoot terug te vinden en/of meer informatie te verkrijgen aangaande de ontvoering/verdwijning van haar echtgenoot, *quod non in casu*.

2.2.6. Verder stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij dat de door eerste verzoekende partij aangehaalde problemen die zij en haar gezin zouden hebben gekend in 2006, *i.c.* de dreigbrief die zij zouden gekregen hebben van Al Zarqawi met als gevolg hun verdrijving uit de wijk Al Dora, thans niet meer actueel zijn, door verzoekende partijen in hun verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier moeder, stuk 19, landeninformatie, deel 4; administratief dossier dochter, stuk 12, landeninformatie, deel 3) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (administratief dossier moeder, stuk 19, landeninformatie, deel 4; administratief dossier dochter, stuk 12, landeninformatie, deel 3) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het rapport "Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader

dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 dat door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende voormelde COI-rapporten voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 26 PR CGVS, van "*het beginsel van tegensprekelijkheid*" en van de rechten van verdediging daar tal van bronvermeldingen anoniem zijn omwille van de veiligheid en/of contactgegevens niet worden vermeld omwille van vertrouwelijkheid. De Raad merkt evenwel op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "*(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "*(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de COI-rapporten waarop voormelde analyse gebaseerd is – die algemene rapporten betreffen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen

betrekking hebben op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partijen voorgehouden asielaanvraag en die niet worden gebruikt om hun vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS vallen. Zodoende is de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig en kan niet worden ingezien hoe hun recht op verdediging desbetreffend zou zijn geschonden. Het komt immers aan verzoekende partijen toe andersluidende informatie aan te reiken waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt en de conclusie die zij hieraan verbindt niet correct zouden zijn. Het louter aanhalen van een aantal al dan niet grote aanslagen en de eraan verbonden slachtoffers is zoals verder blijkt desbetreffend onvoldoende.

Verder kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de voormelde COI-rapporten informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapporten blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de voormelde COI-rapporten werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

De door verzoekende partijen aangehaalde cijfers – verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar verschillende (zware) aanslagen in Bagdad in de eerste helft van 2016 waarbij zij opmerken dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. De door verzoekende partijen aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de Raad van oordeel dat deze verwijzing *in casu* niet dienstig is. Immers hebben arresten van de Raad geen precedentwaarde en dient elke asielaanvraag individueel te worden onderzocht.

De bemerking van verzoekende partijen dat de situatie in Bagdad in constante evolutie is en “*het (...) niet mogelijk (is) (...) om te voorspellen wat de situatie zal zijn morgen*”, is evenmin dienstig. Het is

immers de plicht van de Raad om een actuele beoordeling te doen van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoekende partijen mogelijk zouden lopen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen stellen dat “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”, leidt de Raad af dat verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier moeder, stukken 18 en 19; administratief dossier dochter, stukken 11 en 12) en dat eerste verzoekende partij, tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 8 februari 2016 en 3 maart 2016, en tweede verzoekende partij, tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 25 januari 2016, 8 februari 2016 en 3 maart 2016, de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT